

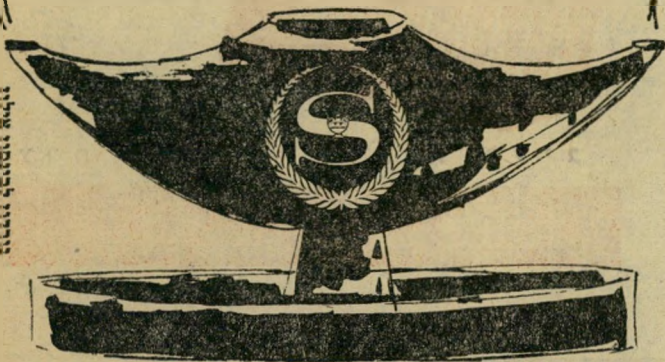
אוליב ורקוז

באולס המכבים

סטייקים חזרות בוערות נצלים לעיניך על גריל הפחמים האכזוטי * ריקודים מדי ערב לצלילי תזמורתו הריסמית של פיטי * המשקה הראשון ללא תשלום נוסף בימי חול * פתח בכל ימות השבוע * ארוחה מסורתית בערבי שבת.

טד לקנר — מנהל כללי

מלון טותון-תל אביב

"לוי"ד"
המכון הבינלאומי להתכתבות
אלפי מכתבים
לפי שיטה אמריקאית
פרוספקט חינם
תל-אביב, ת. ד. 4185

אליהו חסלטר
מלסדרת
טוויסט סדיסון
וכל רקוד אחר
דואו
ת.א. רח' פינסקר 2
טל: 56905

עברית
א/ו
אנגלית

קצרנות

לומדים בהצלחה ב"אולפן גרג"
לפי שיטת גרג (GREGG) הקלה
תוך חודשיים, פעמיים בשבוע

תל-אביב: ת. בר-קמא, רח' גורדון 5 (4 עד 6 אחה"צ)
חיפה: בית-הספר "במעלה", רח' שמריהו לוי 30

עובדות מחידות על פעולות השילטון, וי אפילו ימתח עליו השופט ביקורת קטלנית — לא יתפרסמו הדברים ברבים.

הסעיף הקובע כי אסור לחקור את הנאשם בדבר "אופיו, עברו, מעשיו, דעו" תיו והתנהגותו". במילים אחרות: אי-אפשר יהיה להוכיח כי המאשים אינו בא למשפט בדיים נקיות. לא תהיה, למעשה, חקירת שתי-עורב.

הסעיף המאפשר לשלוח לבית-הסוהר לא רק את העורך האחראי, אלא את הכת

דוב יוסף

היה לפרשה זו זנב קטן. נראה כי משהו במערכת-הביטחון חשד במשק תל-קציר שמסר לנו את העובדות, עליהן ביססנו את הכתבה והמפה. על-כל פנים, עסקני המשק המפא"י נחפזו מאוד לטהר את עצמם. הם פירסמו בעלון-המשק את הטעם הבא:

"השבוע הופיעה כתבה בעולם הזה, ובה מופיע שירותוס של חלקת-הקטניות, ובו קרוים אשר לפי הכתבה הם קחי תחום וי גבול. נמסר שם ששירותוס זה הגיע אליהם על-ידי חבר משק תל-קציר, מבלי להוכיח שם.

"כל החברים המוסמכים למסור הודעות לעתונאים לא מסרו דבר זה, ואם יש חבר שכן מסר, אזי יש להוכיח כולם שאין לשוחח עם עתונאים, ובעיקר לא עם עתונות כגון העולם הזה, שאנו מסתייגים מההש" מצות והשקרים שהם מנת חלקו של עתון השיטנה והפרונגראפיה הוה.

"העתון, אשר לא שלח אפילו את כתבו לכאן, יודע לחבר מאמרים ממשרדיו בתל-אביב, דבר המעיד על טיב האינפורמציה הנמסרת בו."

מזר, מזר, מזר.

קודם כל: מחבר הטעם כלל אינו מכחיש כי המפה שלנו היתה נכונה. דווקא מפני שהכחה היתה נכונה (כפי שהוכח לאחר מכן בכירורי הכנסת), הוא חושד כי משהו "בלתי-מוסמך" במשק מסר לנו את החומר. ואיך יכול משהו "בלתי-מוסמך" למסור חומר לכתבנו, אם הכתב כלל לא היה שם? הבה ונרגיע את מזכירי-המשק המודאגים. כתבנו אומנם היה בשטח (אם כי שכת ל זהות את עצמו), והוא קיבל חומר מחברי משק "בלתי-מוסמכים", אך כמדאי לא היינו נסתפקים בכך.

החומר העיקרי אכן הגיע לשבועון הי כסויים, ממשרדיו בתל-אביב. הוא נמסר לנו בתל-אביב על-ידי מקור מוסמך במשרד הביטחון. רק אחרי שאינפורמציה זו כבר היתה בידינו, שלחנו את האיש שלנו למקום לשם בירור כמה פרטים מישניים.

לא מכבר נערך בבית-ספר תיכון א' בתל-אביב, בשיעור לאורחות, ויכוח על חופש העתונות. בניכוחית המנהל והמפקח, התווכחו התלמידים על מהות העתונות הישראלית. חיש מהר התעוררה השאלה: האם צריך עתון כמו העולם הזה להופיע בישראל? כל התלמידים, ללא יוצא מן הכלל, ענו בחיוב.

סיפר לי ידיד:

"כאשר נפגשים שכנים, מתלקח באופן קבוע ויכוח על העולם הזה. כך זה בכל הארץ, וכך זה גם בבית שלי.

"באחד החיכוחים האלה התנפל הבן של בעלת-הבית שלי בשצף-קצף על העתון. הוא אמר שזאת חרפה שנותנים להופיע לעתון כזה, המפרסם סיפורים על זונות והמקלקל את הנוער.

"השבוע נאכר בחור זה באשמת גיהול שורה של כתיבות בציפון תל-אביב."

בשביל מה קיימת עתונות חופשית? הנה דוגמה קטנה ומאלפת:

לפני כמה ימים החלפתי מילים עם חברי כנסת, הממלא תפקיד מרכזי במליאה ובי ועדות. הוא גילה לי תגלית מפתיעה למדי. "המעשה החשוב ביותר שעשיתם בחודר שים האחרונים", אמר לי, "היה פירסום הי מפה של קהיר-התיחום באזור תל-קציר, בעת החקירת שם (העולם הזה 1319). תשלפת לשבוע שאף אחד מאיתנו לא ידע כלל כי הפרשה כולה אינה אלא סיכסוך-קרקעות על שניים וחצי דונם, וכי הסורים מסתמי כים על קו שנקבע על-ידי הגנרל פון-הורדן! "פירסום הכתבה שלכם, ובעיקר הכמה, שינה לגמרי את האווירה בכנסת. התוקעים בחוצרות המלחמה נשתתקו, והחיכוח עבר לפסים מעשיים, לגופו של עניין."

מיהו לא-יהודי?

אחרי שקראנו את מכתבו של יעקוב אפי רה, שהודיע לשר-הפנים כי אינו יהודי לפי דתו, וביקש על כן לפחוק את העיון "יהודי" מתעודת-הזהות שלו (העולם הזה 1324) — נבקשבם לפרכם את תוצאות המכתב. אינו מזהים עם מר אלדר, ומעוניינים ל- לכת בדרכו, לאחר שנינוכת בתוצאה.

אסא צביקה, ערד

הקורא אלדר יודיע את התוצאות, אחרי שי יקבל תשובה.

(המשך בעמוד 4)

ביום ופועלי-הדפוס. כלומר: סעיף התובע מ פועלי-הדפוס להטיל צנזורה על העתון שהם מדפיסים, כמו בארצות פאשיסטיות וקומרי ניכטיות.

ההוצאה של סעיפים אלה, ורבים אחרים: לא יתחנן שום הגנה משפטית על עתון שי ייאשם על פי חוק זה. דינו נחרץ עוד לפני שנפתחה הישיבה הראשונה של המשפט. הוא יהיה דומה למתאגרף הנכנס לזירה כאשר דינו קשורות מאחורי גבו, כדור-ברזל ל רגליו, ועינו חבושות במספחה.

אם אירעם יתקבל חוק זה, גם בנוכח המתקין-כביכול, יהיה זה הסוף לעתונות הי הפופשית בארץ, הסוף לכל ביקורת יעילה על השילטון. העתונות תישאר קיימת כי תיחה בעל פגזי-סרק, לצורכי ייצוג בלבד — גורל הצפוי כיום גם לכנסת.

תחת לברך את עצמם על מחיקת סעיף אחד או שניים, מוטב שעתונאי ישראל ינ עיקר את דעת-הקהל בארץ ואת עתונות הי עולם, כפי שעשינו — בהצלחה כה רבה — לפני שנה.

בשביל מה קיימת עתונות חופשית? הנה דוגמה קטנה ומאלפת:

לפני כמה ימים החלפתי מילים עם חברי כנסת, הממלא תפקיד מרכזי במליאה ובי ועדות. הוא גילה לי תגלית מפתיעה למדי. "המעשה החשוב ביותר שעשיתם בחודר שים האחרונים", אמר לי, "היה פירסום הי מפה של קהיר-התיחום באזור תל-קציר, בעת החקירת שם (העולם הזה 1319). תשלפת לשבוע שאף אחד מאיתנו לא ידע כלל כי הפרשה כולה אינה אלא סיכסוך-קרקעות על שניים וחצי דונם, וכי הסורים מסתמי כים על קו שנקבע על-ידי הגנרל פון-הורדן! "פירסום הכתבה שלכם, ובעיקר הכמה, שינה לגמרי את האווירה בכנסת. התוקעים בחוצרות המלחמה נשתתקו, והחיכוח עבר לפסים מעשיים, לגופו של עניין."

מכתבים

האם זה ישנה משהו? האם זה יעזור להני שבת איתו מטרותי שהעולם הזה מעלה אותו על נפו?

או שמא להפוך — ויהיו העתון עם פועה בכנסת) ואפילו כיעה של איש אחד או שניים) ופגע כמטרה, יצמצם את כושרו ויביא לביובו כוחותיו.

... יש 120 סקוטות בכנסת, ואף אחד מהם אינו חשוב ביותר. אבל יש רק העו לם הזה אחד. אין לו תחליף. נכיונות הי עבר הוכיחו כי טוב אין אפשרות להקים העולם הזה שני, במציאות של ישראל כיום, עורר העולם הזה חשוב יותר מהמישהי הכי רייכטת.